

Psycholožka

Denisa Plachá

4.B

„Na shledanou, pane Dolanský, a přemýšlejte nad tím, o čem jsme dnes mluvili," řeknu a podám svému pacientovi ruku.

„Já vím, paní doktorko, moc vám děkuji. Tak zase příští týden ve tři," řekne s trochu skleslým výrazem ve tváři.

„Mám to napsané, nemějte obavy," ten příslib zpečetím profesionálním úsměvem.

„Tak na shledanou."

. . . *uff*. Oddychnu si, když vyjde ze dveří. Chudák, vyhodili ho z práce, žena ho opustila a ještě ke všemu mu zemřel otec. Za dobu své psychologické praxe jsem takových příběhů slyšela nespočet. A to je tenhle ještě docela běžný.

Zavřu notes, do kterého jsem si dělala poznámky a uložím ho do knihovny. Každý můj případ má v mých notesech své místo. Mám je srovnané abecedně podle příjmení. Snažím se si problémy svých pacientů příliš nepřipouštět k tělu. Musela bych se z toho sama zbláznit. Ty notesy jsou ochrana mého zdravého rozumu a záruka profesionality.

Kouknu do diáře... poslední pacientka. To je fajn. Syn má dnes narozeniny, takže musím jít ještě nakoupit a vyzvednout dort v cukrárně. Kouknu nostalgicky z okna a vzpomenu si na ten den před šesti lety, kdy se Šimon narodil. Byl krásný květnový den a já zrovna seděla na verandě, když mi praskala plodová voda. Můj manžel Radim byl hysteričtější než já. Při té vzpomínce se mi zvednou koutky úst... Ale dost vzpomínání-práce ještě neskončila! Vytáhnu notes s písmenem D. Začnu jím listovat a v duchu si pročítám ta jména až nalistuji to, které hledám-Dobešová.

Před každým sezením si pročítám své zápisky, abych si ujasnila pacientův problém a jak bychom měli pokračovat.

Už si vzpomínám. Mladá prodavačka z butiku. Milenka velmi úspěšného muže. Díky její vysoké míře hysterie a afektu se s danou situací nemůže smířit ale nikoli kvůli pocitu viny vůči jeho ženě či dítěti, ale hlavně kvůli sobě. Chce ho mít jen sama pro sebe *...i s celými jeho příjmy*, napadne mě sarkastická poznámka, která ale v mých zápiscích samozřejmě není. No nic, i s takovými ženami jsem se ve své ordinaci několikrát setkala.

O deset minut později vstupuje do mé ordinace žena s dlouhými blond vlasy, štíhlou postavou a přehršílým množstvím make-upu i parfému. Když jí podávám ruku, všimnu si jejích dlouhých gelových nehtů a nádherného prstenu s velkým broušeným kamenem. Jen co se uvelebí v křesle naproti mému stolu, okamžitě na mě spustí tím nejafektovanějším tónem, který jsem kdy slyšela:

„Paní doktorko, on je tak úžasnej. To si ani nedovedete představit. Musí chudáček můj pořád pracovat a ta jeho velryba mu ani nedopřeje chvílku odpočinku. Tuhle mi třeba vyprávěl, že se vrátil ze služební cesty a místo toho, aby mu třeba udělala masáž nebo tak něco, tak po něm hned chtěla, aby opravoval rozbitou kliku u vchodových dveří. No chápete to?" ... se soustředěným výrazem si píšu poznámky do notesu a s vnitřním úsměvem si vzpomenu, jak se onehdy rozbila klika u vchodových dveří nám.

„Vy víte, že mě tahle situace trápí. Vždyť my nikdy nemůžeme být dokonale šťastní. Tuhle mi říkal, že mě miluje a život beze mě si nedovede představit, ale velrybu prý opustit nemůže kvůli jeho synovi." Tu poslední část řekne s náležitou dávkou teatrálnosti.

„Slečno Dobešová a přemýšlela jste někdy nad tím, jak moc by rozvod jeho synovi

ublížil? Sama jste přeci rozvod rodičů zažila..."

„To bylo ale něco jiného! Moje matka byla úžasná žena a pro otce by se rozkrájela. On ji nikdy neoceníl a dovedl akorát prochlorat všechny peníze, který vydělala!" začne na mě afektovaně štěkat.

„Určitě jsem vás nechtěla rozrušit, slečno Dobešová, snažíme se jen najít východisko z Vaší situace..."

...

Znáte ty lidi, kteří z vás vysají veškerou energii? Dobešová je jejich královna.

Když přicházím domů ověšená nákupními taškami a plná strachu, abych neupustila Šimonův narozeninový dort, zjišťuji, že Radim už je doma. Pobíhá po bytě a hází všechny košile, které měl s sebou na služební cestě do pračky.

„Ahoj, láska, nevěděl jsem, že už jsi skončila v práci," řekne hned, jak mě zahlédne.

„Tos mi měla zavolat, jeli bychom nakoupit spolu," a vezme mi igelitky z rukou.

„Netušila jsem, že už jsi přiletěl. Jak bylo v Kodani?"

„Znáš to, spousta obchodních večerů trvajících až do noci a ve dne obchodní jednání s dodavateli. Prostě jeden velký stres. Mám zajet pro Šimona na fotbal?"

„To bys byl moc hodnej," řeknu a políbím ho. „Já to tu zatím alespoň všechno připravím."

Když večer ležím v posteli usmívám se. Přemítám si v duchu celou oslavu-Šimonův výraz, když sfoukl svíčky, Radim, jak se na něj láskyplně dívá. Moji a Radimovi rodiče-všichni pohromadě. Tak jsem nejšťastnější.

„Na co myslíš?" zeptá se mě Radim, když přijde do ložnice.

„Na tu oslavu, na to, že nám Šimon tak rychle roste a že jsem dneska byla přímo dokonale šťastná."

Radim si lehne vedle mě a políbí mě. V tu chvíli mě napadne, že mám všechno, po čem jsem kdy snila-vlastní ordinaci, krásného zdravého syna a manžela, se kterým se nade vše milujeme. Zhasnu lampičku na nočním stolku a jen si užívám přítomnost svého muže, kterého jsem neviděla celý týden, kvůli nějaké hloupé obchodní cestě do Dánska.

...

O čtrnáct dní později vidím ve svém diáři opět jméno Dobešová. Mám dneska docela dobrou náladu, takže si jen smutně oddychnu a vytáhnu sešit s jejím jménem.

Po dvaceti minutách jejího vypravování o svých pocitech opět spustí o svém ženatém milenci.... „To víte on je z celé téhle situace taky celý nesvůj. Víte tuhle, když jsme byli spolu, tak mi začal vykládat o tom, jak byl se svým synem a s tou jeho velrybou tohle léto ve Španělsku a jak si tam ten kluk na pláži zabodl střepe do nohy." Trochu sebou škubnu. Šimon si taky tohle léto zabodl střepe do nohy...když jsme byli na pláži ve Španělsku.... *ale to je hloupost...jen shoda náhod...* řeknu sama sobě a zatřesu mírně hlavou, abych tu myšlenku zahнала co nejdál to jen jde...

Když odejde můj poslední pacient, tak se ta myšlenka opět vrátí. Přemýšlím nad tím. Rozebírám si, co o milenci afektované slečny Dobešové vlastně vím...Vždyť já neznám ani jeho jméno, natož jméno jeho ženy. Vždy to byl jen jakýsi ON a velryba.

NE! Náhody se sice dějí, ale takové zase ne! A navíc, Radim by mě nepodvedl! Miluje mě a já miluju jeho.

Energicky vstanu, vezmu si kabelku a vyjdu ze dveří své ordinace. Musím jít ještě koupit něco pro Šimona. Zítra si pro něj přijede tchyně a pojednou společně na chalupu.

...

Později večer, když se Radim vrátí z práce, se tomu neubráním a začnu ho důkladně zkoumat. *Hergot, přece nejsem tak hloupá, abych nepřišla na to, že má milenkou!* Tak si k němu nenápadně přivoním, jestli neucítím její parfém. Nic. Jen jeho kolínská. Pak si ho u večeře zkoumavě prohlížím. Hledám cokoli, co by mou teorii potvrdilo. *A proč? To tak strašně chci svého muže usvědčit z nevěry?* Nic mé domněnky ovšem nepodporuje. Žádná skvrna od rtěnky nebo make-upu. *A víš proč? Protože tě nepodvádí, ty huso jedna paranoidní!!!* řve na mě mé podvědomí.

„...Lenko, posloucháš mě vůbec?“ ptá se mě Radim se svrstěným obočím.

„Jasně, promiň. Jen jsem se trochu zamyslela. Copak jsi říkal?“

„Ptal jsem se tě, do kolika zítra děláš.“

„Zítra dělám až do osmi. Proč?“ ...hrkne ve mě a ten osten podezření mě silně bodne přímo do srdce.

„To je škoda. Myslel jsem, že bychom mohli jít vybrat tu barvu do Šimonova pokoje. Koukal jsem na to a fakt to chce vymalovat.“

„Tak tam kdyžtak skoč sám a vem vzorníky. Pak bychom si na to mohli večer sednout a vybrat to,“ řeknu s omluvným úsměvem.

„Dobře, pokusím se tam zajet. Snad to z práce stihnu.“

Dneska jsem svým pacientům užitečná jako mrtvýmu zimník. Vůbec nejsem schopna se soustředit. *Pro boha, přestaň na to myslet. Je to hloupost a ty to víš...* Kouknu na hodiny a zjistím, že jsou teprve tři čtvrtě na stři.

„... halo, paní doktorko, slyšíte mě?“ houkne na mě má pacientka, kterou lečím už několik měsíců z Posttraumatické stresové poruchy, kterou trpí od chvíle, kdy měla vážnou autonehodu, při níž jí zemřel manžel.

„Nezlobte se, paní Vránová, jen jsem se nad tím, co mi říkáte trochu zamyslela,“ zalžu.

Když odejde, našťavaně sáhnu po diáři a telefonu a začnu obvolávat své pacienty, které ještě dnes mám, abych jim nabídla jiný termín. Dnes nejsem schopna pomoci ani sama sobě, natož ostatním. Musím jít domů, dát si horkou vanu a víno a to nejlépe s Radimem. Jen jeho blízkost mi pomůže ty myšlenky zapudit!

Vycházím s nadšením po schodech k našemu bytu. V igelitce táhnu láhev našeho oblíbeného vína, pěnu do koupele a věci na lasagne, které má Radim tak rád. Uděláme si romantický večer. Šimon není doma, což je skvělé. Ano, tohle je přesně to, co teď potřebuju!

Vsouvám klíč do dveří a zjišťuji, že je odemčeno. *Vždyť jsem ráno zamykala.* Podívím se. Pomalu otevřu dveře...*snad nás nevykradli...* V předsíni leží Radimovi polobotky...a taky červené lodičky. Jsou mi až nechutně povědomé.

Z toho šoku se mi zvýší tlak i adrenalin. Položím potichu igelitku na podlahu a pomalu procházím chodbou. Na zemi se válí jednotlivé kusy oblečení. Mezi nimi vidím i kravatu, kterou jsem Radimovi koupila k výročí svatby. *Bože, já je i slyším!!!* A dělají to přímo v naší posteli! Tam, kde každou noc spím, je teď ona a miluje se s MÝM mužem. Šokovaně postupuji blíž a blíž k naší ložnici. Nepřemýšlím o tom, co dělám, prostě jdu. Musím to vidět na vlastní oči. Musím se ujistit, že je to realita, že se mi to prostě jen nezdá.

Stojím ve dveřích naší ložnice jen pár vteřin. Čekám, až si mě všimnou. Jsou to ty nejdelší vteřiny v mém životě.

Nikdy nezapomenu na Radimův výraz, když mě spatří...